

Zahvaljujući tomu lakše nam se uživjeti u stanje duha koje prilazi granicu vječnosti i razumjeti kako je to važan trenutak.

Svaki odlazak s ovog svijeta potiče nas na razmišljanje o vlastitoj smrti. Kad li će to biti – tko to zna? Sigurno treba biti dobro pripremljen za taj trenutak i živjeti svaki dan kao da je posljednji u životu. Sam Bog dao nam je divan savjet: „Bdijte i molite, jer ne znate dana ni časa“ (usp. Mt 25, 13).

G. A.

Moj život je čudo Božjeg milosrđa!

Mlada sam, tek mi je 20 godina, no htjela bih reći da je ljudski život dragocjen dar koji smo primili od samog Boga i nitko nema pravo uskraćivati pravo na život!

Moj život je čudo! Rodila sam se u prvoj polovici sedmog mjeseca trudnoće. Kada je moja mama u blagoslovljenom stanju čula od liječnika da postoji velika vjerojatnost da ću se roditi bolesna, mogla je bez ikakvih poteškoća pobačiti, odnosno – ubiti me! Naime, tada je u Poljskoj pobačaj bio dopušten.

Mama ipak nije htjela to učiniti!

Kad sam došla na svijet pokazalo se da bolujem od cerebralne paralize. Liječnici su govorili kako ću samo vegetirati, no moja se mama borila kao lavica. Uvjerenam da je Bog snažio moju mamu i dao joj ustrajnosti boriti se za me...

U četvrtoj godini učinila sam svoje prve korake, usprkos svemu i svima. A sada sam već studentica 2. godine koja, zahvaljujući Bogu, umjesto da nepokretno leži, vodi jedan divan mladenački život. Jedino malo šepam na lijevu nogu.

Radosna sam, no ima dana kada osjećam nenasnosnu bol. Tada to trpljenje nastojim prikazati Bogu, duhovno se sjediniti s Kristom na križu, kako bih nekome isprosila potrebnu milost. **Bolest nije samo križ, već i dar, koji Bog daje odabranim dušama kako bi po svojim žrtvama, trpljenju i molitvi mogle poduprijeti ovaj svijet. To je razlog istinske radosti.** Poučena svojim primjerom mogu reći da trpljenja podnesena s radošću u srcu postaju vrata u srce drugog čovjeka, ključ povjerenja. Svaki trenutak našeg života može, zahvaljujući Isusu, biti nezaboravan! Jedino od Boga trebamo tražiti ljubav. Kada je ona u srcu, sve postaje moguće, a mi bivamo sve sličniji samom Kristu.

Agata

Pročitaj i daruj drugima!
Svjedočanstva

preuzeto iz katoličkog časopisa „Ljubite jedni druge“

Odgovara i uređuje: vlč. Hrvoje Poljak,

župnik župe sv. Filipa i Jakova ap.

NOVI VINODOLSKI

Susrela sam Milosrdnog!

Kad sam imala 17 godina počela sam obilaziti disko klubove, dobro se sjećam kako je na mene utjecao odlazak u jedan u najvećih i najpoznatijih disko klubova. Na ulaznim vratima pisalo je: „dalje je samo pakao ulaziš na vlastitu odgovornost.“ Bila sam fascinirana tehno glazbom, živom igrom svjetala, slobodom, napokon. Htjela sam i ja živjeti potpunu slobodu bila sam zgodna i mogla sam birati mladića kojeg poželim...

Počela sam se pretvarati u prenašminkanu i skupo odjevenu lutku. Muškarce sam zavodila, a oni su to dobro znali iskoristiti. Postala sam objekt za uporabu...

Bivala sam sve nezadovoljnijom, osjećala sam potrebu naći nekoga tko će me istinski zavoljeti, kojem neću biti usputna stanica. Nažalost svaki mladić kojeg bi upoznala u meni bi vidio samo predmet. Prolazeći i živeći tako osjećala sam se loše, vrlo loše, u glavi mi se rodila misao koja mi nije dala mira, moram se ispovjediti, nešto mi je govorilo toliko si prljava za tebe više nema nade nema spasa kasno je za sve, kasno je. Upala sam u depresiju od jutra do mraka ležala sam u krevetu i plakala. Više ne pomažu ovi droga efekti, nisam znala što mi je.

Jednom mi je prilikom moja baka pružila ispisane riječi, jednu knjižicu u kojoj je pisalo ovo: „**Podaj svoju bijedu mome milosrđu, podaj mi je i ja ću ti platiti ljubavlju. Kad se duša zaista skruši i plače nad svojim grijesima svim srcem svojim, ne mogu suzdržati radost. Izlazim u susret, veliko mi je zadovoljstvo kada dušu izvlačim iz ponora zla, ta duša postaje najveće umjetničko djelo, moje djelo. Njezina najružnija djela i najteža djela postaju kamen ugaoni u zgradi njezinog savršenstva. Ljubim najviše grešnika.**“

Kad sam to pročitala rasplakala sam se poput malog djeteta, čak ni meni ovakvoj grešnici Bog ne zatvara vrata. Teško mi je bilo povjerovati u toliko Božje Milosrđe, Božju ljubav. Kasnije sam pročitala i druge Isusove riječi, ove koje kažu: „**Vrati se k meni i prestani se bojati, prestani lutati pustinjom, traži me dijete moje, vrati se k meni. Čak u svojoj bijedi u svome grijehu primam te kakva jesi, sve sam ti već oprostio, ja Isus tvoj i Spasitelj tvoj dolazim k tebi danas, dolazim bos i poput siromaha molim da se vratiš pravoj ljubavi. Tražim tvoje srce ne odbacuj me danju i noću pružam ti svoje ruke.**“ Tek tada sam shvatila zašto živim i za koga živim. Doživjela sam prosvjetljenje i otvorile su mi se oči, brzo sam otišla na Ispovijed. Nikada prije nisam bila tako sretna nakon Ispovijedi, velika, velika radost zavladała je u mom srcu. Srela sam Isusa na svome putu.

Obećala sam Bogu da ću od tog trenutka nastojati držati predbračnu čistoću. Molila sam svakodnevno za budućeg muža. Danas imam 37 godina, godinu sam dana u braku. Moj muž i ja hodali smo 3 godine, obećanje predbračne čistoće sam održala i premda mi je prošlost prljava i „glupa“ Bog ju je izbrisao svojim Milosrđem i svojom ljubavlju. Danas znam da i najvećem grešniku Bog oprašta, ako se ovaj iskreno kaje. I ako nam se čini da smo sve izgubili, da je povratak i oprostjenje nemoguće, znajte, Njemu, mom Isusu, sve je moguće!

37-godišnjakinja

MOLITVA PREDANJA SUPRUŽNIKA

Gospodine Isuse, zahvaljujemo ti što nas bezgranično ljubiš ljubavlju koja nas brani od zla, podiže iz blata grijeha i liječi najbolnije rane. Zahvaljujemo ti za tvoju prisutnost u sakramentu ženidbe i za to što u tebi uvijek možemo pronaći lijek za svako zlo i snagu za izlazak iz svake teškoće i krize.

Predajemo ti svoj razum, volju, dušu i tijelo zajedno sa svojom spolnošću. Obećajemo da ćemo se svakodnevno susretati s tobom u molitvi, čitanju Svetog Pisma, redovitom pristupanju svetoj Pričesti i klanjanju Presvetom Oltarskom Sakramentu. Obećajemo da ćemo redovito pristupiti sakramentu pomirenja, da se nećemo obeshrabrivati, nego da ćemo se čuvati svakoga grijeha.

Obećajemo da nećemo gledati filmove nečednog sadržaja i da ćemo poštivati dostojanstvo bračnoga čina. Obećajemo da nećemo koristiti nikakvo kontracepcijsko sredstvo i potpuno se odričemo bilo kakvih sredstava koja su protivna životu.

Obećajemo da ćemo uvijek spremno prihvatiti svako dijete koje ti, Gospodine, želiš pozvati u život. Želimo mu biti dobri odgovajatelji vlastitim primjerom i svjedočanstvom vjere kojim ćemo mu pokazivati put do tebe. Gospodine Isuse, uči nas neprestano raditi na sebi da možemo ovladavati požudom i osjećajima. Molimo te za odvažnost u svakodnevnom životu kako bismo se svakodnevno suprotstavljali zlu, izbjegavali bilo kakvu ovisnost i nevolju, a prije svega narokotike, alkohol i cigarete. Nauči nas što nam je činiti kako bi u našem životu bila najvažnija ljubav. Marijo, Majko moja, vodi nas stazama vjere do samog

izvora ljubavi – Isusa. Sa svetim Ivanom Pavlom II. želimo ti se potpuno posvetiti kličući: *Totus Tuus, Marijo!* Tvom Bezgrešnom Srcu predajemo se potpuno, sve što jesmo, svaki naš korak, svaki trenutak našega života. Amen.

Božje Milosrđe u času smrti

Moja baka završila je u bolnici. Nakon pretraga liječnici su dijagnosticirali karcinom i predvidjeli duge mjesece trpljenja. Baka o dijagnozi nije znala ništa, pa ipak je govorila kako je svakim trenutkom sve bliža odlasku na onu stranu. Uvijek je bila spremna na smrt. Više je puta, dok je boravila u bolnici, a i doma, znala sve dići na noge,

govoreći kako je došao njezin čas da umre. Kada bi joj došao svećenik, pričestio je i pomazao bolesničkim pomazanjem sve se čudesno vraćalo u normalu. I tako 3, 4 godine.

Onoga dana, kada je otišla Gospodinu, ništa nije ukazivalo na čas njezina odlaska. Tog dana imala sam zakazan pregled u bolnici. Kao i obično, dok sam se vozila automobilom, putem sam molila. Izmolila sam Krunicu, prikazujući molitvu, između ostalog i za svoju baku. Došla sam do bolnice, ništa ne naslućujući. Čekajući na pregled, iz torbe sam uzela knjigu da si skratim vrijeme i počela čitati. Tek što sam pročitala prvu stranicu, osjetila sam potrebu prestati čitati, kao da to u tom trenutku nije bilo prikladno, a u sebi sam počela tiho moliti: *Isuse, ja se uzdam u Tebe!*

Pomislila sam da sigurno u ovom trenutku netko u bolnici umire. Izmolila sam Krunicu Milosrdnog Isusa, a nakon toga i deseticu Gospine krunice. Kroz glavu mi je proletjela misao o nečijem smrtnom strahu. Molila sam za spasenje te duše.... Onda su me prozvali, došao je moj red na pregled... Po izlasku iz bolnice primila sam telefonski poziv da je upravo pred koji trenutak, u 15 sati, umrla baka. Ovaj put je to učinila potihom, nikome ništa ne govoreći. Hm, baš nikome ne govoreći? Ne bih to baš tako rekla... Uvjerena sam da je ondje u bolnici ona bila uza me, s molbom da je molitvom ispratim i budem s njom, u tom teškom trenutku za svakoga – u trenutku velike osamljenosti, ali i predivnog susreta s Gospodinom.

Znam, potpuno sam u to uvjerena, da je već u autu kao i u bolničkom hodniku uza me bila moja baka, tražeći od mene molitvu. Nije li Bog sjajan, pun milosrđa, kad ju je primio k sebi upravo u Satu milosrđa? Smrt je za svakoga od nas velika tajna, iako nam je djeliće tajne otkrio sam Isus u objavama mističnim dušama.